

XVII AmE 164/07

ODPIS

WYROK
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 stycznia 2008r.

Sąd Okręgowy Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów
w składzie:

Przewodniczący: SSO Witold Rękosiewicz

Protokolant: apl. radc. Monika Rakowska

po rozpoznaniu w dniu 15 stycznia 2008r. w Warszawie

sprawy z powództwa Bogusława D D G P

z/s w Ś

przeciwko Prezes Urzędu Regulacji Energetyki

o nałożenie kary pieniężnej

na skutek odwołania

od decyzji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki

z dnia 15 czerwca 2007r. nr DPE- 451-51(5)/2007/4596/EGM

- I. Oddala odwołanie
- II. Zasądza od Bogusława D prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą „D G P ” z/s w Ś na rzecz Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki kwotę 360 zł (trzysta sześćdziesiąt) tytułem kosztów postępowania..

SSO Witold Rękosiewicz

UZASADNIENIE

Po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w sprawie wymierzenia kary pieniężnej przedsiębiorcy Panu Bogusławowi D (powód, przedsiębiorca) prowadzącemu działalność gospodarczą pod nazwą D G P Bogusław D z siedzibą w Ś Prezes Urzędu Regulacji Energetyki (dalej Prezes URE, pozwany) wydał w dniu 15 czerwca 2007 r. decyzję DPE-451-51(5)/2007/4596/EGM, w której:

1. stwierdził, że w/w Przedsiębiorca naruszył warunek 2.2.3 koncesji na obrót paliwami ciekłymi w ten sposób, że wprowadził do obrotu poprzez stacje paliw mieszczącą się w miejscowości M , olej napędowy o jakości niezgodnej z przepisami rozporządzenia Ministra Gospodarki i Pracy z dnia 16 sierpnia 2004 r. w sprawie wymagań jakościowych dla paliw ciekłych (Dz.U. z 2004 r., Nr 192, poz. 1969);
2. za działania opisane w pkt 1 Prezes URE wymierzył przedsiębiorcy karę pieniężną w wysokości 80 000 zł.

Jako podstawę swojego rozstrzygnięcia pozwany wskazał, że przedsiębiorca wprowadził do obrotu za pośrednictwem stacji paliw w M olej napędowy o niewłaściwej jakości co ujawnione zostało podczas kontroli przeprowadzonej przez inspektorów Inspekcji Handlowej w dniu 24 czerwca 2005 roku.

W ocenie Prezesa URE przedsiębiorca wykonujący profesjonalną działalność gospodarczą zobowiązany jest do stworzenia takiej organizacji obrotu, aby wykluczyć możliwość wprowadzenia do sprzedaży paliwa o jakości nieodpowiadającej obowiązującym przepisom. W sytuacji natomiast, gdy przy odbiorze paliwa przedsiębiorca nie podejmuje działań mających na celu ustalenie jakości konkretnej partii paliwa, opierając się tylko na otrzymanych świadectwach jakości należy stwierdzić, że nie dba on o dochowanie aktów staranności i przyjmuje na siebie odpowiedzialność za jakość wprowadzonego do sprzedaży paliwa.

Zdaniem Prezesa URE stwierdzenie, że przedsiębiorca naruszył warunki udzielonej mu koncesji stanowi, w świetle przepisu art. 56 ust. 1 pkt. 12 ustawy z dnia 10.04.1997 r. - Prawo energetyczne (tekst jedn. Dz.U. z 2006 r. nr 89, poz. 625 ze zm.), obligatoryjną przesłankę do nałożenia na niego kary pieniężnej. Prezes URE stwierdził, że wysokość nałożonej decyzją kary ustalona została z zachowaniem przepisu art. 56 ust. 3 ustawy - Prawo energetyczne, tj. wielkości nie przekraczającej 15 % przychodu przedsiębiorcy wynikającego z działalności koncesjonowanej osiągniętego w poprzednim roku kalendarzowym. Prezes URE dodał, że zgodnie z art. 56 ust 6 ustawy - Prawo energetyczne ustalając wysokość kary pieniężnej uwzględnił stopień szkodliwości czynu, stopień zawinienia oraz dotychczasowe zachowanie przedsiębiorcy i jego możliwości finansowe. W szczególności wziął pod uwagę fakt, że przedsiębiorca wprowadził do obrotu paliwo ciekłe, którego tylko jeden parametr jakościowy był niezgodny z parametrami wynikającymi z norm określonych obowiązującymi przepisami, jednakże w sposób znaczny. Przedsiębiorca sprzedawał paliwo o niewłaściwej jakości, które trafiało

do pewnej grupy konsumentów i które co więcej przy nowoczesnych typach silników mogło spowodować nieprawidłową ich pracę. Sprzedawane paliwo wywierało negatywny wpływ na środowisko naturalne.

Odnosząc się do stopnia zawinienia, Prezes URE stwierdził, że powód dopuścił się zawinionego zaniechania przy wykonywaniu działalności koncesjonowanej. Przy odbiorze paliwa nie pobrał stosownych próbek do kontroli, a zatem nie zrobił wszystkiego co było możliwe, aby nie wprowadzić do obrotu paliwa o jakości niezgodnej z obowiązującymi przepisami.

Pozwany wskazał, że oceny możliwości finansowych powoda dokonał na podstawie przedstawionego przez niego wyliczenia całkowitej wartości sprzedaży paliw ciekłych, która w roku 2006 wyniosła 26 881 267, 61 zł. Zatem wymierzona kara stanowi zaledwie 0,29% tych przychodów.

Bogusław D w dniu 9 lipca 2007 r. wniósł odwołanie od przedmiotowej decyzji Prezesa URE domagając się jej uchylenia w całości.

Zaskarżonej decyzji zarzucił, że narusza w sposób ewidentny prawo albowiem za ten sam czyn wymierzono powodowi podwójną karę, tj. karę pieniężną na podstawie zaskarżonej decyzji oraz karę grzywny w wysokości 50 stawek po 20 zł wymierzoną powodowi wyrokiem Sądu Rejonowego dla W II Wydział Karny w sprawie o sygnaturze II K 1704/05 za czyn z art. 23 ust. 5 ustawy z dnia 23 stycznia 2004 r. o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw ciekłych i biopaliw ciekłych, tj. że działając w sposób nieumyślny dokonywał obrotu paliwem ciekłym w postaci oleju napędowego niespełniającym wymagań jakościowych określonych w ustawie.

W odpowiedzi na odwołanie Prezes URE podtrzymał stanowisko wyrażone w zaskarżonej decyzji i wniósł o oddalenie odwołania.

Wskazał, że postępowanie karne jest postępowaniem odrębnym wobec postępowania administracyjnego i rozstrzygnięcia w obu postępowaniach mogą zapadać niezależnie od siebie. Postępowanie karne nie ma znaczenia dla postępowania przed Prezesem URE, ma ono bowiem na celu ustalenie czy oskarżony był winny popełnienia przestępstwa z art. 23 ust. 1 ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw ciekłych i biopaliw ciekłych. Natomiast postępowania administracyjne prowadzone przed Prezesem URE w sprawie nałożenia na powoda kary pienionej ma na celu ustalenie czy powód naruszył warunki koncesji.

Bezsporne ustalenie tych okoliczności (niezależnie od wyników postępowania karnego) nakłada na Prezesa URE obowiązek nałożenia kary pieniężnej co miało miejsce

w niniejszej sprawie. Nadto Prezes URE zaznaczył, że wymierzając karę wziął pod uwagę i ocenił zarówno stopień szkodliwości czynu, stopień zawinienia powoda, jego możliwości finansowe jak również dotychczasowe zachowanie. Pozwany stwierdzi, że wymierzona kara pieniężna wynosi zaledwie 0,29% przychodów powoda osiągniętego w 2006 roku.

Rozpoznając sprawę Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił i zważył co następuje:

Na podstawie koncesji udzielonej przez Prezesa URE decyzją z dnia 11 sierpnia 2003 r. (Nr OPC/2813/4596/W/2/2003/MJ), zmienioną decyzją z dnia 26 października 2004 r. (Nr OPC/2813A/4596/W/1/2004/MJ) oraz decyzją z dnia 10 listopada 2006 r. (Nr OPC/2813B/4596/W/1/2006/MJ) powód prowadzi działalność gospodarczą polegającą na obrocie paliwami ciekłymi. Działalność ta wykonywana jest na stacji paliw znajdującej się w miejscowości M

Warunek 2.2.3 w/w koncesji, na którego naruszenie powołuje się Prezes URE stanowi, że Koncesjonariuszowi nie wolno czynić przedmiotem obrotu paliw ciekłych, określonych w niniejszej koncesji, których parametry jakościowe są niezgodne z parametrami wynikającymi z zawartych umów i norm określonych obowiązującymi przepisami.

Pismem z dnia 4 sierpnia 2005 r. Główny Inspektor Inspekcji Handlowej poinformował Prezesa URE o wynikach kontroli jakości paliw ciekłych, która została przeprowadzona na stacji paliw prowadzonej przez powoda.

W wyniku badania próbek oleju napędowego, pobranych w dniu 24 czerwca 2005 r. w toku w/w kontroli na prowadzonej przez powoda stacji paliw w M przeprowadzonego przez Instytut Technologii Nafty w K stwierdzono niezgodność badanej próbki oleju napędowego z obowiązującymi przepisami prawa, w zakresie przekroczonej zawartości siarki (S), która wynosiła 143,7 mg/kg, podczas gdy zgodnie z normami jakościowymi określonymi w przepisach prawa powinna wynosić maksymalnie 50 mg/kg, a przy uwzględnieniu tolerancji wynikającej z przyjętej metody badawczej, maksymalnie 53,7 mg/kg.

W swoim odwołaniu powód nie kwestionował wyników badań paliwa, wskazując wyłącznie na okoliczność podwójnego ukarania za ten sam czyn, tj. zaskarżoną decyzją oraz wyrokiem Sądu Rejonowego dla . Sąd uznał zatem okoliczność wprowadzenia do obrotu paliwa niespełniającego wymagań jakościowych za przyznaną

na zasadzie art. 230 kpc. Zauważyć przy tym należy, że powód nie kwestionował wysokości nałożonej zaskarżoną decyzją kary pieniężnej oraz ustaleń faktycznych Prezesa URE, które stanowiły podstawę dla ustalenia wymiaru tej kary.

Z uwagi na powyższe Sąd stwierdził, że przedmiotem rozstrzygnięcia w rozpoznawanej sprawie było wyłącznie ustalenie wzajemnej relacji pomiędzy postępowaniem administracyjnym w sprawie wymierzenia kary na podstawie art. 56 ust. 1 pkt 12 ustawy – Prawo energetyczne a postępowaniem karnym o czyn z art. 23 ust. 5 ustawy z dnia 23 stycznia 2004 r. o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw ciekłych i biopaliw ciekłych.

Należy wskazać, że stosownie do art. 56 ust. 1 pkt 12 ustawy – Prawo energetyczne karze pieniężnej podlega ten, kto nie przestrzega obowiązków wynikających z koncesji.

W ocenie Sądu, brzmienie przywołanego przepisu przesądza o obligatoryjnym charakterze kary za naruszenie określonych w koncesji warunków wykonywania działalności gospodarczej, przewidując bezwzględny obowiązek ukarania danego przedsiębiorcy, w sytuacji spełnienia hipotezy przedmiotowej normy prawnej.

Z kolei zgodnie z art. 23 ust. 5 ustawy z dnia 23 stycznia 2004 r. o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw ciekłych i biopaliw ciekłych sprawca czynu określonego w ust. 1-3 tego artykułu działający nieumyślnie, podlega grzywnie do 250 000 złotych. W myśl art. 23 ust. 1 tej ustawy kto dokonuje obrotu paliwami ciekłymi lub biopaliwami ciekłymi niespełniającymi wymagań jakościowych określonych w ustawie, podlega grzywnie do 500 000 złotych lub karze pozbawienia wolności do lat 3. W świetle art. 23 ust. 2 omawianej ustawy tej samej karze co określona w ust. 1 podlega ten, kto w stacji zakładowej gromadzi paliwo ciekłe lub biopaliwo ciekłe niespełniające wymagań jakościowych określonych w ustawie. W konsekwencji w toku ewentualnego postępowania karnego dochodzi do ustalenia czy doszło do obrotu paliwami ciekłymi lub biopaliwami ciekłymi niespełniającymi wymagań jakościowych określonych w ustawie o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw ciekłych i biopaliw ciekłych.

Podkreślenia natomiast wymaga, że postępowanie w sprawie wymierzenia kary pieniężnej na podstawie art. 56 ust. 1 pkt 12 ustawy – Prawo energetyczne z tytułu naruszenia warunków koncesji jest postępowaniem niezależnym i odrębnym od ewentualnego postępowania karnego.

W toku postępowania administracyjnego w sprawie nałożenia kary pieniężnej Prezes URE ustala bowiem czy przedsiębiorca wypełnia obowiązki wynikające z

udzielonej koncesji, a więc czy spełnia on warunki, na których dopuszczalne było prowadzenie działalności w tym zakresie. Prezes URE ocenia charakter i rozmiar naruszenia obowiązków wynikających z przepisów ustawy – Prawo energetyczne i udzielonej koncesji i na podstawie dokonanych ustaleń podejmuje decyzję o wymierzeniu kary w trybie art. 56 ust. 1 pkt 12 ustawy – Prawo energetyczne.

Mając na uwadze powyższe za niezasadne należy uznać stanowisko powoda, że decyzja Prezesa URE narusza w sposób ewidentny prawo bowiem za ten sam czyn wymierzono mu podwójną karę. Jak już wyżej wskazano, podstawą do wymierzenia kary pieniężnej, na podstawie art. 56 ust. 1 pkt 12 ustawy – Prawo energetyczne, w wyniku przeprowadzonego przez Prezesa URE postępowania administracyjnego jest stwierdzenie nieprzestrzegania warunków wynikających z koncesji. Ponownie nadmienić trzeba, że okoliczność, iż powód wprowadził do obrotu paliwo o jakości niezgodnej z obowiązującymi przepisami, naruszając tym samym obowiązki wynikające z warunku 2.2.3 udzielonej mu koncesji, pozostaje w przedmiotowej sprawie bezsporna. Z kolei wymierzona powodowi grzywna, we wskazanym przez niego w odwołaniu postępowaniu karnym związana była z ustaleniem przez Sąd, iż doszło do popełnienia czynu zabronionego z art. 23 ust. 5 ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw ciekłych i biopaliw ciekłych. W konsekwencji należy stwierdzić, że powyższe postępowania są od siebie niezależne i odrębne. A zatem wymierzenie kary grzywny na podstawie wyroku Sądu za czyn zabroniony z art. 23 ust. 5 ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw ciekłych i biopaliw ciekłych nie stanowi przeszkody w nałożeniu kary pieniężnej przez Prezesa URE z tytułu nieprzestrzegania przez przedsiębiorcę obowiązków wynikających z udzielonej przedsiębiorcy koncesji, na podstawie art. 56 ust. 1 pkt 12 ustawy – Prawo energetyczne.

Odnosnie wysokości nałożonej kary pieniężnej należy stwierdzić, że mieści się ona w granicach ustawowych i wobec uwzględnienia określonych w art. 56 ust. 6 Prawa energetycznego przesłanek oraz ustalenia jej na poziomie stanowiących równowartość 0,29 % przychodu przedsiębiorcy nie może być uznana za wygórowaną.

Należy ponadto zaznaczyć, że w odwołaniu powód nie kwestionował wysokości nałożonej kary pieniężnej. Nie przedstawił również żadnych okoliczności oraz nie złożył dokumentów uzasadniających wnioski o obniżenie wysokości nałożonej kary złożony podczas rozprawy przez pełnomocnika powoda.

Nie znajdując zatem istotnych okoliczności uzasadniających uwzględnienie odwołania, Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów oddalił je jako bezzasadne na podstawie przepisu art. 479⁵³ kpc.

O kosztach postępowania orzeczono na zasadzie art. 98 i 99 kpc stosownie do wyniku sporu.

SSO Witold Rękosiewicz

Na oryginale, właściwe podpisy
Leonycka Donata
Za zgodność Sekretarz